

Viro illustri & celeberrimo

JO. IACOBO DE MASCOU

Jo. Grammaticus.

Nescio equidem, Vir Summe, quibus verbis diluam
quod iam demum id muneri assumam, quod ante inter
grus duos menses aut amplius tibi debebatur. Fateor
ineuniam meam, & nisi hac ipsa culpa confessio
ad veniam facilitatem profuerit, non video qua ra-
tione remissionem poena promerita possim impetrare.
Omnino, veteri formula, in amicitiam commisi, di-
gnus cum Tusco illo in iudicium vocari, quod Aricia
senus amicum suum prosterisset. Celeberrimum, cum
non minus gloria sit, admissum semel crimen lenis
agnoscere, quam non errare, hac lege veniam
pacifcor, ut silentii moras accusatiois erga Te
pudro compensem: nec unquam committam, ut
benivolentia illa indignius deprehendar, quam ultimus
Tuis libens liberalissime mihi impendisti. —

92v
venerabilis & reverendissimus
10. JACOBO DE S. MARTINO . . .
Neque enim facile verbis assequor gaudii ma-
gnitudinem, quo me illa impetiverunt. Adeo
volupte erat vobiscum letari, ac percipere,
de generosissimi Plesheni conatibus expectatio-
nem nostram non suspendi amplius, sed tali
omnino euenta, qualem sperare vix audebam
nos, expletam esse, totumq; illud cuius, incom-
parabilis in juventute exatanda Viri, hortatibus,
confiliis auspiciisq; gestum. Rectissime ergo ju-
dicabas, pergratum ejusmodi fore nuncium Exce-
lentissimo Parenti ejus, profertim testimonio tuo
confirmatum. Ad me vero quod attinet, quoniam
infinita illa sunt, quae illustissimo spei juveni
ipsiusq; familia debeo, si profectus fuero, haud
quicquam a longo tempore, quod majoribus me leti-
tis cumulavit, quam eas ipsas litteras tuas, adveni-
se, id ipsum, quod res est, dixero.

De immortali opere tuo, cujus jamdix conti-
nuationem expectavimus, quid addam? Non
ausus profecto fueram, mentiones ejus injicere,

nisi ipse occupasset. Utinam vero brevi abso-
lutum totum videamus! aut, quia per tua
publica negotia, & immerfam ejus molem (quod
ex primo Tomo colligo,) id sperare non datur,
illa saltem parte, quæ omnem mediæ ævi, ut
vocant, historiam repræsentet, in lucem prodcat,
ne expectatione nimis diuturna enecemur.
Nihil enim certius habeo, quam ex tua illa
incredibili diligentia infinitum quiddam lucis
rerum ipsi temporumq; obscuritati infundendum
fore. Neque parum erit, quod nos ceteriq; ge-
li, sub æthere axe collocati, & triplicibus multo
tenebris damnati, habere fumes, unde faces
nosras accendamus. Interim, Vir excellens,
pro communicatis, quæ jampridem de argumen-
tis variis luculenter fumantq; elegantia dissemi-
ni, debitorem tibi valde oboratum me profi-
teor. Neq; dubito, quin quis meus erga te ami-
cus sit, identidem à Bucholtio nostro audientis.

93v
Cujus optimi Viri officio ac sedulitate factum,
ne genies meus tam exquisitis deliciis, quales tuas
sunt Prædibus, & quales unice ad gustum meum
faciunt, defraudetur. Vellem, utique pari
tecum magnificentia certare: sed & certa op-
pido elegantiam supellex mihi est in seriniis,
& nihil tuis curis dignum a longo tempore hic
prodit, nisi forte, quæ vernacula lingua nostri
scripsit, arderent. De Behzelskierne Dis-
sertatione illa, quoniam nunquam ad oculos meos
peruenit, neque usquam hic reperitur, in Sueciam
scripsi ad amicum, cujus in ea acquirenda opera,
modo haberi possit, nobis non deerit. Si quæ
plura sint, quæ vel inde vel a nobis desideraveris,
utaris jure tuo, te obsecro, deus me porro sic
proteas, ut certus sis, neminem in his terrarum
partibus vivere, qui te sancte constantius ob-
servando, maximeq; merito tuo faciendo, hunc
hominem antevertat. Vale. Hafnia a. d.

VI. Augusti MDCCXXV.